

KNJIGA 71 CRNI ORLOVI (1/7)

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

<https://otporas.com/momci-jure-francetica-safvet-kafedzic-novi-list-sarajevo-bajramski-broj-495-18-prosinca-1942-pise-dr-tomislav-dragun/>

Iz pripovijesti: „**Krvava ruža**“
Safvet Kafedžić, „Novi list“, Sarajevo,
Bajramski broj, 495, 18. prosinca 1942.

Tomislav Dragun <tomislav.dragun@gmail.com>

Date: sri, 24. sij 2024. u 07:16

Subject: Safvet Kafedžić: CRNI ORLOVI (1/7)

"U" NA FES GRANICA NA DRINI

CRNI ORLOVI (1/7)

Iz pripoviesti: „**Krvava ruža**“
Safvet Kafedžić, „Novi list“, Sarajevo,
Bajramski broj, 495, 18. prosinca 1942.

Sunce je zalazilo za daleke granitne gore, mrak je svojim blagim slabašnim dahom polagano obavijao svijet, a blaga se večernja tišina opuštala s blijedoga, hladnoga neba. Negdje, daleko, zavijao je pas.

Momci Jure Francetića

Gomila snažnih, suncem opaljenih ljudi, poskakala iz svojih zaklona i skupi se na jednom proplanku, koji je s jedne strane bio zaštićen visokim, strmim liticama, a s druge gustom, neprohodnom šumom, gledaju ljutim, mrkim pogledima preko visokih oštih litica, kao da bi htjeli pogledima **dohvatiti Drinu**, koja se probijala iza onih granitnih klisura, što su se ispred njih ispriječile poput kamenih zidova.

Bilo ih je osamdeset.

Snažni, kao od klisure odvaljeni, ljutog, mrkog pogleda. U tim njihovim pogledima opazilo se da ne poznaju straha ni tjeskobe. Bili su obučeni u crne odore, naoružani puškama, strojo-puškama i bombama. U mnogih si vidio još i strojnicu. Na kapama im se ponosno blistalo slovo „U“. Kao da su iz kamena isklesani, stajahu junački borci pred svojim vođom zastavnikom Marakovićem, koji ih ispitivački promatraše dugim pogledom, kao da bi htio pogledom svojim prodrijeti u najdublje ponore njihove duše.

A oni i dalje stajahu pred njim kao klisura. Ni jedan ne trepnu okom. Svi izdržaše njihov oštri ispitivački pogled.

On, očito zadovoljan s njihovim držanjem, diže desnu ruku i reče:

— Junaci! U dosadašnjim borbama pokazali ste se dostojnim povjerenja koje vam je dao Poglavnik i Domovina. U krvavim borbama sa zakletim neprijateljem našeg naroda dokazali ste djelima svojim, da će ustaška ruka stići svakog onoga, tko se drzne dirnuti u svetinje naše. Junaci, ja se ponosim s vama.

Iza vas ostadoše oslobođena bosanska sela, Žljebovi, Potkozlovac, Malo Polje, Viogor, Pუსnulići i bezbroj uništenih protivnika hrvatskog naroda, **koji su iz busije, poput gladnih**

šumskih zvijeri napadali mirno i nedužno hrvatsko pučanstvo u ovim krajevima, rušeći i paleći domova njihove koljući i ubijajući na neviđen i čovjeka nedostojan način starce, ljude, žene i situ, nejaku djecu.

Srdca su nam drhtala. Ali ne od straha, jer **mi ne poznajemo straha**, već od groze gledajući tragove divljaštva, koja su vršile ove zvijeri u ljudskom obliku, nad našim nemoćnim otčevima, majkama, ženama, sestrama i nejakom djecom.

Junaci!

Pred vama je Drina.

Ona je cilj naših stremljenja.

Sutra kada prvi jutarnji zraci sunca pozlate smaragdno-zelene valove Drine, ustaška zastava imade se zavijoriti na Drini. Ništa nas ne smije zadržati. Ma kakve prijeke pred nama bile, mi moramo izvršiti naš zadatak. To od nas traži Poglavnik i draga nam Domovina.

Zadatak je težak, ali ne i nesavladiv. Mi ćemo ga ispuniti kao i sve dosadašnje.

Oni, kojima možda srdce drhće slušajući ovo, koji ma i na čas gube hrabrost, neka odstupe, jer se od nas traži ono, što nadmašuje sve naše dosadašnje borbe. Možda neki od nas nikada više ne će vidjeti dom svoj, svojih milih i dragih, svoje djece, roditelja svojih, braće i sestara svojih.

Ali ni jedan ne odstupi. Svi i dalje stajahu oko njega poput div-junaka, poput lavova.

Junaci!, nastavio je on. Došao je najuzvišeniji čas naše borbe. Na svakom koraku, koji učinite sada, znajte, da iza vas stoji Poglavnik i cijela Domovina, upirući u vas oči svoje. Neka vaše prve i posljednje misli budu upravljene Njemu i Domovini. Dokažimo, da smo vazda i uvijek —

Za Dom:

„**Spremni!**“ — jeknulo je kao iz jednog grla.

„**Spremni!**“ — odgovarala je jeka iz šume.

CRNI ORLOVI (2/7)

Iz pripoviesti: „**Krvava ruža**“
Safvet Kafedžić, „Novi list“, Sarajevo,

Tišina nastala. Grobni muk zatrepta svojim ledenim dahom.

Borci se rasturiše oko vođe, podižući svoj vjerni pogled u njegove oči, sterući mu pred noge smiješak pun sreće i čuvstva, kao rosom orošeno cvijeće.

Ni jedan se glasak ne otkide s drhtavih usana, samo su se srdca napinjala, kidana nijemim krikom, stisak ruke dostajao je za razgovor, pogledi postajahu cjelovima, smiješak oprostajem, pokret ruke — prisegom ...

A onda, kao da se prolomi gora zagrmi ustaška pjesma:

„Ustaška se vojska diže,

za slobodu vodit rat.

Dok ne stigne sve do Drine

Nit će klonut, nit će stat.“

Grmila je planina od snažnih glasova, koji su se razbijali o visoke granitne stijene i nestajali negdje u beskrajnim provalijama.

Nebo se ugasi, zadnji oblaci izgarahu na zapadu, a beskrajno carstvo prostora pade na njih i sve ih kao nekim pokrovom obavi.

Nekakav nemir kao da nastade u prostoru. Vjetrovi ih nadlijetahu urličući.

Smrt je zastrujala svojim ledenim dahom, nastao je trenutak najusrdnije ispovijesti i posljednjeg oproštajnog ganuća.

Noć se brzo spuštala; cijeli je svijet tonuo u zelenkastu tamu mraka, na obzoru se nebo s planinama stapalo u tamni bezdan, pun neke vreve, sablasnih strujanja i pustoši što odiše jezmom i stravom.

Još jedan pogled, još jedno nijemo mučno pitanje i

crni orlovi

pojuriše poput lavova napried.

Crna, neprozirna tmina razširi svoje neizmjerne ruke i primi ih u svoju tajinstvenu vlast.

Zastavnik Maraković Išao je prvi, sve tiše, sve opreznije. Neka neizmjerna tuga pritislula mu dušu.

Sjećao se male kućice, negdje na plavim oblama Dalmacije, tihog otčevog doma.

Sjećao se zlatnog djetinjstva svoga, i plavih valova Jadrana.

Sjećao se vjerne ljube i malog, nejakog sinčića.

Sjećao se i mučnih dana provedenih daleko, daleko od drage domovine.

Sjećao se sunčane Italije, koja ga je, kao i tolike druge primila na njedra svoja, kad je još kao mali dječak morao napustiti tihi otčev dom i sklonuti se ispred progona onih, koji do jučer **tlačiše narod hrvatski, gazeći najsvetije svetinje njegov.**

Svega se toga sjećao on, idući ispred svojih junaka, koji ga sliediše kao vjerni psi.

O sveta zemljo Hrvatska! — poče šaputati on.

O junačke grudi sinova tvojih razbit će se svi talasi zakletog neprijatelja.

Div-junaci, junaci kakve još ne vidje svijet, potomci Trpimira, Domagoja, Zvonimira, Tomislava Krešimira i Frankopana pobijedit će svojom ljubavlju i samu smrt.

Sвета землjo Hrvatska!